

Arrest

nr. 196 749 van 18 december 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. MUSSCHE en P. LAGAE
Durmstraat 29
9030 MARIAKERKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 3 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 september 2013 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 22 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.01.2011 werd ingediend en op 06.06.2012 en 12.10.2012 werd aangevuld door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 18.12.1998, die afgesloten werd op 06.08.1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 24.03.1999 en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielpcedure – namelijk iets minder dan acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het beroep dat betrokkenen ingesteld hebben tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de Raad van State werd afgesloten op 20.12.2001. De duur van de beroepsprocedure kan niet in het voordeel van verzoekers weerhouden worden, aangezien dergelijke procedure voor de Raad van State niet opschortend is en betrokkenen zich aldus illegaal op het grondgebied bevonden gedurende het verloop ervan.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen in het kader van de asielpcedure en de beroepsprocedure voor de Raad van State en meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf gebruik gemaakt hebben van een valse identiteit en nationaliteit. Zij hebben namelijk verklaard uit Kosovo afkomstig te zijn en gebruikten de familienaam T., terwijl nu uit de vervallen paspoorten die zij voorleggen in het kader van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03.01.2011, blijkt dat zij B. als familienaam hebben en geen Kosovaren, maar Albanezen zijn. Er kan hoe dan ook geen rekening gehouden worden met een voorgaande procedure, indien deze gebaseerd was op een valse identiteit en nationaliteit. Betrokkenen hebben sinds hun aankomst in België in december 1998 tot de indiening van onderhavig verzoekschrift in januari 2011, zijnde ongeveer twaalf jaar lang, gebruik gemaakt van een bedriegelijke identiteit en nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt dat zij daarbij ook valse stukken aangewend hebben, namelijk valse geboorteattesten. Dat betrokkenen nu hun ware identiteit en nationaliteit bekend maken en verklaren spijt te hebben van de leugens (zie: spijtbetuinging), doet niets af aan deze vaststellingen en rechtvaardigt geenszins het feit dat verzoekers gedurende twaalf jaar doelbewust de Belgische overheid probeerden te misleiden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij sinds 1998 op het Belgisch grondgebied verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat de kinderen hier school liepen; dat de kinderen Nederlands spreken; dat zij Belgische vrienden hebben; dat zij hier hun leven opgebouwd hebben; dat zij werkbereid zijn en zicht op werk hebben; dat zij over een arbeidscontract beschikken en dat zij verwijzen naar stukken voorgelegd bij vorige aanvragen om machtiging tot verblijf – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met

betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 september 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zowel ten aanzien van verzoeker als van verzoekster. Deze beslissingen, die verzoekers op 22 januari 2014 ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

“[...],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1) tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”*

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid, voor wat betreft het annulatieberoep ingesteld door verzoeker.

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. Uit bijkomende stukken overgemaakt door verweerder blijkt dat verzoeker op 16 juni 2017 werd gerepatriëerd naar zijn herkomstland. Ter terechtzitting wordt de vraag gesteld of verzoeker nog een actueel belang meent te kunnen laten gelden bij de vernietiging van de eerste en tweede bestreden beslissing. Inzake de eerste bestreden beslissing, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze verblijfsprocedure erop is gericht een vreemdeling die zich in België bevindt te machtigen tot een verblijf in België. Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet heeft aldus slechts betrekking op de aanvrager die in België verblijft. Nu verzoeker zich niet meer in België bevindt, kan hij alhier niet langer worden gemachtigd tot een verblijf. Verder blijkt uit de repatriëring van verzoeker naar

zijn herkomstland dat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd gegeven, reeds volledige uitvoering heeft gekregen, zodat niet blijkt welk actueel belang verzoeker nog kan laten gelden bij zijn beroep gericht tegen deze beslissing (RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Verzoeker erkent in deze ter terechtzitting dat zijn belang bij huidig annulatieberoep is teloor gegaan.

Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, in zoverre het werd ingesteld door verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid, voor wat betreft het beroep ingesteld door verzoekster en in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoot. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

3.2. Op 3 januari 2011 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 september 2013 heeft verweerder deze verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep.

3.3. Op 18 maart 2014 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 augustus 2014 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd bestreden met een annulatieberoep dat werd ingediend op 10 december 2014 (gekend onder rolnummer 166 222). Bij arrest met nummer 147 646 van 12 juni 2015 heeft de Raad dit beroep verworpen.

3.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

3.5. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen: *“Verder wijst de voorzitter erop dat mevr. [S.B.], naast het thans voorliggende beroep, nog een meer recent beroep heeft ingediend tegen een beslissing die werd genomen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit meer recente beroep inmiddels werd verworpen bij arrest 147 646 van 12 juni 2015. Bijgevolg wordt mevr. [S.B.], behoudens indien zij haar belang aantoot, op grond van artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980 geacht afstand te doen van haar beroep tegen de thans bestreden 9bis-beslissing en kan voor wat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een gebrek aan belang worden vastgesteld op grond van het bestaan van een later, definitief geworden bevel. De verzoekende partijen zijn het er mee eens dat mevr. [S.B.] geen belang meer kan doen gelden voor wat betreft de 9bis-beslissing, maar menen dat zij er een belang bij behoudt om het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te zien verwijderd, daar het bestaan van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten een rol kan spelen bij het opleggen van een inreisverbod of bij het bepalen van de duur ervan.”*

3.6. Verzoekster verklaart zich ter terechtzitting akkoord met het gegeven dat de afstand van geding, voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld.

3.7. De afstand van het geding wordt vastgesteld in hoofde van verzoekster, in zoverre het beroep betrekking heeft op de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

4. Over de ontvankelijkheid, voor wat betreft het beroep ingesteld door verzoekster en in zoverre het is gericht tegen de derde bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1. De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

4.2. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

4.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

4.4. Uit arrest van 12 juni 2015 met nummer 147 646 blijkt dat het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen. Het belang bij het bestrijden van de thans derde bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook verloren gegaan. Immers, indien de Raad deze beslissing vernietigt, is er in het rechtsverkeer nog het bevel om het grondgebied te verlaten aanwezig dat van recentere datum is en definitief en uitvoerbaar is, namelijk het bovenvermeld bevel om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2014. De eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de rechtstoestand van verzoekster dus niet wijzigen (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.972).

4.5. Het betoog ter terechtzitting, zoals weergegeven in punt 3.5., doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekster tracht alsnog een belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aannemelijk te maken, waarbij zij erop wijst dat *“het bestaan van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten een rol kan spelen bij het opleggen van een inreisverbod of bij het bepalen van de duur ervan”*. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat verzoekster reeds onderhevig is aan een definitief geworden inreisverbod van twee jaar, aangezien het tegen deze beslissing ingestelde beroep eveneens werd verworpen bij voormeld arrest van 12 juni 2015, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is (cf. RvS 30 mei 2017, nr. 238 349). Verzoekster kan in casu haar belang bij huidige procedure niet ophangen aan een dreigend inreisverbod, wanneer zij hieraan reeds onderhevig is.

4.6. Verzoekster brengt ter terechtzitting geen enkel element aan, op grond waarvan zij alsnog aannemelijk maakt het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep te kunnen laten gelden. Het beroep is derhalve onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, in zoverre het is gericht tegen de derde bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld, in zoverre het beroep tot nietigverklaring betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2014 waarbij de verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in hoofde van de tweede verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, in zoverre het werd ingesteld door verzoeker en betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing en in zoverre het werd ingesteld door beide verzoekende partijen en betrekking heeft op de tweede en derde bestreden beslissing.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA